

Abundància digital i il·lusionisme de butxaca

És dilluns a la tarda, soc al metro i aprofito el trajecte per contestar alguns missatges pendents. Tafanejo per sobre algun dels butlletins que m'arriben sobre innovació i tecnologia. S'hi combinen les invencions marcianes amb paraules grandiloqüents com *canvi disruptiu*, *creixement exponencial* o *acceleració*. També hi ha espai per a milers d'aplicacions orientades a incrementar la productivitat i fer-te una persona més eficient. Un dels titulars fins i tot anuncia una aplicació que et convida a fer micromigdiades per rendir més, mentre et posa una llista de podcasts seleccionats perquè els sentis de fons mentre et relaxes. Quina bona idea, oi? Descansar per agafar embranzida mentre en realitat t'autoenganyes en posició horitzontal però sense deixar d'engolir bits d'informació.

Aquest és un dels efectes directes i silenciosos de l'abundància digital: una mena de bufet lliure etern que no ens acabariem ni que visquéssim tres vides. Tot i així, seguim tenint l'impuls de guardar-ho per després, d'apuntar-ho a la llista de pendents per quan tinguem una estona. Això ens tranquil·litza en el moment, perquè no ho deixem escapar, però més a la curta que a la llarga ens confronta amb una mena d'ansietat digital per sobreestimulació imaginada. És més, quan podria arribar l'estona promesa, en lloc de tornar a la llista ens distraiem amb els avisos de nous capítols, episodis frescos i podcasts acabats de sortir del forn, que de manera quasi compulsiva decidim desmarcar en aquell dipòsit infinit que poques vegades recuperem.

Abans d'abandonar el vagó i posar-me a caminar en direcció al CCCB, comprovo les notes que tinc preparades per a la conversa amb el Kyle Chayka, autor de *Desear menos. Vivir con el minimalismo* (Ediciones Gatopardo). És periodista i crític cultural nord-americà, s'autodefineix com a mil·lennial que en un moment de la seva vida va topat amb el minimalisme com a opció existencial. El volum és un exquisit viatge als orígens de l'estètica de la buidor serena i elegant; una revisió sensitiva i intel·lectual que explora els confins d'una revolució estètica que comença a mitjans del segle XX en l'arquitectura (inspirada, en part, per tradicions orientals) i desemboca en l'èxit rotund de la sèrie de Marie Kondo a Netflix.

LILIANA ARROYO MOLINER

DOCTORA EN SOCIOLOGIA, EXPERTA EN TRANSFORMACIÓ DIGITAL I IMPACTE SOCIAL, ESADE

Com més tendeix l'univers virtual a l'infinit més tendim nosaltres a la saturació

Una de les crítiques més fortes que fa Chayka al minimalisme és precisament que esdevé una marca, una mercaderia del mateix sistema acumulador del qual vol desmarcar-se. És una mena de posada en escena d'aparença lleugera però de pressupostos prohibitius. En la presentació ensenya una selfie de Kim Kardashian feta contra un mirall.

L'espai que li queda al darrere és tan blanc, tan diàfan, i els objectes tan mesurats, que cal mirar-s'ho dues vegades per descobrir que aquell esquitx negre del darrere és en realitat l'aixeta de la dutxa. Segons ell, hi ha una connexió entre l'estètica predominant a Instagram i les galeries d'art reduïdes a un mer cub blanc, amb la pretensió d'oferir un continent neutral per

no pertorbar la relació entre contingut i espectador.

En posava encara un altre exemple, la lleugeresa farsant del mòbil: és il·lusori que els puguem sostenir amb una sola mà sense notar el pes de les vides que s'han arriscat per aconseguir els minerals de sang per als microxips. Tampoc ens dona cap pista de l'abast de la infraestructura que va des de grans centres de dades fins a unes xarxes immenses de cables que encerclen el planeta amb una abraçada submarina. Associem, en canvi, el que és digital a una realitat vaporosa, ingràvida i voluble. I no resulta fàcil escapar-se'n quan la bategen amb noms eteris com *núvol* i ocupa espai i recursos a milions de quilòmetres de casa nostra. Podem dir que la màxima de Steve Jobs –icona de l'elit minimalista dels 90– triomfa en la indústria tecnològica de consum: (la tecnologia) ha de ser bonica o invisible. Sobretot que no interrompi l'experiència i que ens faci oblidar els límits.

Ara bé, en l'era de l'abundància digital, la capacitat d'accedir, produir i consumir continguts es multiplica per moments, mentre les nostres capacitats per processar informació es mantenen estables. Com més tendeix l'univers virtual a l'infinit més tendim nosaltres a la saturació i l'extenuació, especialment quan ho vivim a contrarellotge i en la solitud de la nostra angoixa digital. El problema no són les llistes infinites, sinó que siguin l'etern recordatori que no hi arribarem mai. Podem sortir corrents i apuntar-nos a un retir de *detox* digital, o bé preguntar-nos quanta abundància té sentit per a nosaltres, ara i aquí.

GETTY

CARTES I MISSATGES

Reforma laboral: llenya al foc

El 3 de febrer havia de ser un dia gran per a la política i la recuperació de drets. Però en comptes d'això, després d'una jugada del PP buscant el descrèdit polític per trobar la desafecció ciutadana, apujant la seva aposta del *tamayazo* de les Assemblees Regionals de Madrid i Múrcia al Congrés de Diputats amb els trànsfuges d'UPN, va ser un dia gran per a la ignomínia.

No comptaven amb el destí, que es va aliar amb la justícia poètica. L'error humà –que no informàtic– d'un diputat del PP al votar va fer que la maquinació de la dreta quedés en no res. Quan t'equivoques votant no hi ha marxa enrere. Ara, colèrics a l'haver-los fallat la jugada que tenien preparada, s'aferren a la rebequeria trumpista de desacreditar la votació democràtica estenent l'ombra del frau, com han fet les Noves Generacions del PP qualificant-la de "segregat de la nostra democràcia" o Casado parlant de "frau democràtic", i, a més, tornen a judicialitzar la política.

No ens mereixem aquesta oposició. Estic desolat.

MIGUEL FERNÁNDEZ-PALACIOS GORDON
MADRID

Mediar

En educació, el professor fa de guia o mediador. En economia, els intermediaris posen en contacte els productors amb els consumidors. I en política, ho fan els mitjans. El mitjans se situen al mig, entre els polítics que intenten arribar i els votants que ajuden amb els seus vots. Ah, i en dret, el mediador és una opció per evitar la via judicial.

La mediació pot fallar. El professor mediador pot passar-se transmetent. L'intermediari comercial pot passar-se amb els preus. Els mitjans poden ser massa tendenciosos. I els mediadors en la resolució de conflictes poden no saber com aconseguir un acord entre les parts enfrontades. Però si es creu en la mediació, sempre hi ha una solució, a mitges o sencera.

En la cultura de la guerra, la paraula *mediació* apareix poques vegades. En la de la pau, és la paraula clau. Per a tot!

Fins i tot quan els veïns de sota no et deixen dormir de nit. L'objectiu no és la victòria, és la satisfacció pactada.

MARTÍN MARTÍNEZ
BARCELONA

Macrogranges

Que hem de menjar menys carn i que a les macrogranges es produeixen aliments de qualitat pitjor són dues veritats inqüestionables. Però les veritats, si no donen vots, es neguen amb contradiccions i mentides sense escrúpols. Les macrogranges (com passa amb l'energia nuclear i el petroli) han estat i encara són recursos que necessitem. Però la gestió s'ha de millorar, perquè amb el creixement actual són excessivament contaminants per als sòls i les aigües, i els productes (carn, ous...), encara que legals, no són prou saludables comparats amb els produïts amb la ramaderia tradicional o extensiva. Tot té límits, i aquí encara no som prou conscients que posar límits és urgent. Si amb el petroli i les centrals nuclears ja tenim clar que han d'anar desapareixent, amb les macrogranges actuals hem de ser conscients que no són bones per a

la salut humana, per al tracte als animals ni per al medi ambient, i no podem continuar mirant cap una altra banda.

MANOLO SUÁREZ GARCÍA
LA SEU D'URGELL

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

RECTIFICACIÓ CONTRA D'AHIR

L'article de contraportada d'ahir dissabte, "Dia D", reflectia equivocadament la investigació històrica de Pere S. de Argila. Com es pot llegir en l'article publicat per aquest historiador a *Sàpiens*, els aliats no van considerar l'opció que el desembarcament de Normandia es fes a Badalona, tal com vam publicar ahir per error, sinó que van considerar obrir des de Badalona un segon front que, a més de fer recular l'ocupació nazi, fes caure també el règim franquista. El diari demana disculpes i ha esmenat el text a les edicions web i les hemeroteques.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat